

Med Bibel og moped
i Paraguays jungel

Vi møter pionermisjonæren Anna fra Løten

ODDVAR SCHJØLBERG

Med Bibel og moped i Paraguays jungel

Et møte med pionermisjonæren Anna fra Løten

Tillegg: Oversikt over PYMs misjonærer og arbeid i
Paraguay

IBRA Forlag

Copyright©Forlag??? 2008

Omslagsfoto

Grafisk utforming:

ISBN ?? ??

Innholdsfortegnelse:

Forord av forfatteren
Forord av ???
En underlig julaften
En fargeklatt i Guds hage
Et gryende misjonskall
Til det værharde nord
Senjahavets Genesaret
Gud er forunderlig god
En indre uro
Syv ukers reise
”Nei, nå vil je itte mer!”
150 kilometer til nærmeste telefon
Da Jesus filleristet meg
Med bibel og mandolin
Barna var Annas spansklærere
Misjonærdama med mopeden
Da Herren ordnet ambassadeboligen
Fra jordhytte til sykestue
Utdannelsen – en vei ut av fattigdom
Jesus sendte en liten engel
Nei, de har det ikke så godt disse naturbarna
Et vendepunkt
Nye provinser inntas
Indianernes religion
Brev fra en misjonær
Eben-Ezer
Indianerne blir selvhjulpne
Nærkontakt med nøden
Stormen tok kirketaket
Fortjenestemedalje til misjonær
Eldstebrødre og egen pastor
Hånden på ploget og hjertet i himmelen.

Send ditt brød bortover vannet
Dramatisk overfall på misjonærene
Syv måneder i telt
En underlig julekveld
Lær meg mer om Jesus
Nueva Esperanza – Nytt håp
Videregående skole for indianere
Rike arbeidsår
Sykdommen rammer
Heksedoktors forbannelser skulle knekke Anna
Vår Herre & Norsk Luftambulans
Besøk fra Norge
Ritualer
Falske påstander om misjonærene
Hvor mange barn har du?
Indianernes framtid
Bruno Müller
Kan ikke avslutte et misjonskall

Tillegg:

Opplysninger om det øvrige arbeidet i Paraguay.
Noen viktige datoer for arbeidet.

Forord ved forfatteren

Det å møte Anna Pauline Strømsrud har vært en stor opplevelse. De av oss som opplevde å se, og høre misjonærene

når de besøkte våre menigheter vil nok nikke gjenkjennende til mye av det som presenteres i denne boken.

For min egen del var det som et glimt fra den store verden da Anna besøkte hjemmemenigheten min, Betania, Larvik og fortalte om virksomheten blant indianerne ute i Paraguay. Hun engasjerte oss med sine beretninger fra feltet, samtidig som hun hele tiden fremholdt at misjonsoppgaven ikke var noe solospill, men de var et team av medarbeidere ute på feltet. Et team som var helt avhengig av forbønner fra oss "hjemmeværende".

Over 40 år senere fikk jeg den store gleden å få møte Anna igjen. Denne gang til flere lange samtaler og intervjuer, både pr. telefon og ikke minst berikende besøk hjemme hos henne i "Sopelimskroken" på Løten. Fortsatt fremholdt hun sine meninger om teamarbeidet ute i Paraguay. Alle fotografier og filmer hun tok fra

nybrottsarbeidet er i dag en unik misjonshistorie. Mange av dem er brukt i denne boken.

Anna fortalte mer enn gjerne om de ulike oppgavene de forskjellige misjonærene hadde. Alle hadde et felles mål for øyet – paraguayernes og indianernes frelse. Noen sådde ut evangeliet, mens andre høstet fruktene.

Det er omtrent som et stort puslespill – alle de forskjellige brikkene må på plass for å få bildet fullført.

Selv om denne boken i første omgang konsentrerer seg om Anna Strømsruds liv og virksomhet i Sør-Amerika, så er den skrevet i dyp respekt for misjonens viktige sak. Som en ærbødig hyllest til de mange misjonærene, fra pinsevennernes rekker, og fra andre trossamfunn, som gir sine liv og krefter til tjeneste på de forskjellige misjonsmarkene rundt om i verden. Ikke minst i Paraguay. La oss holde deres hender oppe gjennom våre forbønner.

Anna Pauline Strømsrud rakk ikke å se denne boken ferdig trykket, men hun leste gjennom manuset flere ganger, og godkjente det.

Sykdommen hennes forverret seg mer og mer, og hun flyttet fra Sopelims Kroken til Sykehjemmet på Løten. Her jobbet hun utrettelig videre, og kontakten ble holdt via datamaskin. Bildet under er tatt siste gang jeg besøkte henne på sykehjemmet. Hun har gått gjennom manuset side for side, og godkjent det.

Den 16. november 2006 ble Anna forfremmet til herligheten.

Oddvar Schjølberg

Guardamar de Segura februar 2008

Forord fra en kollega

Brit-Lajla og jeg ble kjent med Anna i 1975, da vi forberedte oss for utreise til Paraguay. I september 1976 dro vi sammen med Anna til Paraguay, og vi overtok ansvaret for hospitalet etc. i Yby Yau – Eben Ezer, etter Anne Lise og Ole Johs Jorud og Gunvor Westgård.

Vi skjønte fort at Anna hadde satt tydelige spor etter seg blant indianerne, og hennes visjon var også vår: å bringe evangeliet til indianerne i Paraguay, samt å hjelpe dem rent sosialt.

Anna var en bestemt og sterk dame, og det var ikke alltid like enkelt å samarbeide. Men vi lærte å respektere og sette pris på hverandre, og tjenesten vi stod i.

Etter oss kom Eva og Candido Figueredo. Første del av '80-tallet ble en vanskelig periode i Yby Yau. Men da bestemte hun seg for å gå videre. Hun dro til Fortuna-kolonien i Canindeyu-fylket. Hun fant tilbake til gamle kjente fra tiden i Paso Cadena, folk som hadde gått på skolen der.

Dette skulle etter hvert bli et rikt arbeid, med mange små forsamlinger, skoler etc. som resultat.

Jeg besøkte Anna siste gang sommeren 2005 (bildet nedenfor), sammen med forfatteren. Da var arbeidet i gang med denne boken. Samme høst dro vi til Paraguay for 4. gang. Vårt virkefelt ble

områdene hvor Anna startet og avsluttet tjenesten. Vi besøkte også Yby Yau (Eben-Ezer), og fant mange av hennes venner. Hospitalet ble drevet av fylket, og Rufina, datteren til Angela arbeidet der.

I området er det to kirkebygg, og mange utposter blant mestiser-befolkningen. Men fremdeles er det store utfordringer for å nå indianerbefolkningen i området.

Anna var pioneren. Hun var flink å skaffe seg gode medarbeidere. Uten disse, ukjente for de fleste i Norge, ville nok arbeidet har blitt noe helt annet. De – og vi - er en del av hennes historie...og omvendt. Mange misjonærer og innfødte fulgte etter, og gjorde at det hele ikke stoppet med henne.

Hun var dyktig til å få misjonsvennene til å gi til forskjellige formål. Det, sammen med midler fra NORAD, Kirkens Nødhjelp og andre, ble det mulig å realisere mange tiltak.

I tillegg til denne bok, finner du en liste over norske misjonærer og misjonsarbeidere som har arbeidet i Paraguay, samt en liste over de viktigste begivenheter i arbeidet fram til 2008.

Vi lyser fred over henne minne! Herren vil lønne rikelig igjen!

Rudolf Leif Larsen

En underlig julaften

Det er julaften. Året er 1982, og ute i jungelen i Paraguay, nærmere bestemt i Curuguaty i fylket Canindeyu, sitter den norske misjonæren Anna Pauline Strømsrud. Alene – bare omgitt av indianere som egentlig ikke vil ha noe med henne å gjøre. Tvert i mot. De er skeptiske, og synes at hun er en merkelig kvinne. Noe slikt hadde de aldri opplevd tidligere. Her hadde hun bodd i et telt i nærmere seks måneder. Hun hadde et brennende ønske: Å fortelle indianerne om Jesus. Men indianerne ønsket ikke å høre et slikt budskap.

Tankene gikk tilbake til Norge og julefeiringen der hjemme, og det var ikke fritt for annet enn at en liten tåre banet seg vei nedover kinnet. Men det var hundrevis av mil hjem til det vinterlige Norge, og Anna som hadde vært ute en vinternatt før lot ikke mismotet få innpass. Nei – i stedet stellet hun til julefest for indianerne, hentet fram trekkspillet, og snart lød de norske julesangene ut i jungelnatten. Over den lille misjonæren velvet tropenattens stjernehimmel seg. Stjernene tittet ned på den unge frøken Strømsrud, og hun tittet tilbake på stjernene. De samme stjernene som hadde lyst opp himmelen over Betlehemsmarkene, den gang da hennes Mester og Herre ble født i fattige kår.

Nå blinket stjernene fortsatt og sendte en håpets hilsen fra ham som er alles Far. Med dette som sceneteppe, skjer det noe merkelig der ute i jungelen.

Plutselig oppdaget Anna at barna i landsbyen kom tassende på bare føtter, sto først litt på avstand og studerte damen med det merkelige instrumentet. Men snart lo de og trampet takten. Selv om de ikke forsto

noe av det Anna sang så var dette noe nytt og spennende.

Ikke lenge etter kom de voksne, og tittet like nysgjerrige på damen som ”tryllet” de vakreste toner ut av trekkspillet. I dette øyeblikket skjedde det noe fantastisk i åndens verden. Isfronten begynte å smelte, og evangeliets frø ble sådd ut.

Dette var den aller beste julegaven Anna Strømsrud noensinne hadde fått. Denne julekvelden markerte det store gjennombruddet i Curuguatyprovinsen. Snart kunne hun gå i gang med det første store prosjektet – byggingen av en barneskole for 450 skoleelever. Etter hvert skulle det utvikle seg til både ungdomsskole og Paraguays første videregående skole for indianere.

I dag har skolen 150 elever. I løpet av de godt og vel 40 årene som nå har gått, så har Anna Strømsrud reist ikke mindre enn 5 kirker, flere skoler, helsestuer og Indianerhospitaller. Det er da heller ikke uten grunn at hun har fått hedersbetegnelsen ”Indianernes mor”.

Men la oss nå gå tilbake til Norge – nærmere bestemt til februar måned i 1930, og starte bekjentskapet med denne Herrens fargerike tjenerinne.

En fargeklatt i Guds hage

Hjemme i den lille stua på småbruket i Sopelims Kroken på Løten var det en hektisk virksomhet den 9. februar. Året er 1930 og nå hadde en ny verdensborger meldt sin ankomst.

Det var Anna Pauline som kom til verden denne dagen, som det syvende barnet i rekken i familien Strømsrud.

Utenfor sto de tunge grantrærne tunge av snø, og Kong Vinter tok grep og sendte gradene nedover på termometeret. Men dette kunne ikke hindre at en ny "fargeklatt" var plassert inn i Guds mangfoldige hage.

I alt ble det etter hvert ti søsken, fire jenter og seks gutter, som vokste opp i det lille småbruket med den trivelige adressen "Sopelims Kroken". Den lille gården lå øde til noen kilometer fra Løten sentrum, omgitt av store jorder og skog.

"Sopelims Kroken" hadde sin egen forhistorie. På denne plassen var det noen gamle karer som bandt sopelimer, og forsøkte å livnære seg av denne virksomheten. Vinterstid når gradestokken krøp nedover satt de innendørs og holdt varmen med å lage sopelimer, og når våren kom, og gårdsplasser og gater skulle feies etter en lang vinter, var det gode tider for de som solgte nettopp sopelimer. Derav navnet.

Situasjonen i Norge var ikke den lyseste. De harde trettiårene hadde allerede begynt å vise sitt sanne ansikt med dårlige konjunkturer. Arbeidsløshet og fattigdom hadde begynt å gjøre seg gjeldene, og mang en familiefar så mørkt på framtiden. Mange hadde ikke penger verken til husleie eller mat, og det var harde tider for dem som hadde mange barn i familien.

I familien Strømsrud hadde man det nokså trangt økonomisk, og det var mange munnar å mette. Faren jobbet på Ådal bruk, helt til en brann la denne store arbeidsplassen i ruiner. Dermed var de fleste mennene i den lille bygda arbeidsløse. Uten inntekt fikk familiene nå virkelig føle nøden på kroppen.

”Vi hadde jo heldigvis det lille småbruket vårt. Her hadde vi kuer, griser og noen høns, så vi klarte oss egentlig greit,” forteller Anna.

Det var et sterkt samhold i familien, og både faren og moren sto på for familien. Selv om det var trange tider, så manglet de aldri noe.

”Jeg forsår ikke hvordan mor klarte å få endene til å møtes. Men hun måtte være dyktig,” sier Anna og tenker tilbake.

”Samtidig som landet opplevde harde og vanskelige tider, så opplevde også nasjonen vår vekkelse. Kanskje var det nettopp de vanskelige tidene som åpnet for Guds ord, og landet opplevde en innhøstningstid for Guds rike. Mange menigheter og trossamfunn opplevde en fordobling av medlemmer..

Hjemme på Løten brøt vekkelsen ut i 1936, og mor var en av dem som overgav seg til Jesus på et av møtene nede på forsamlingslokalet til pinsevevnene

Jeg var bare seks år den gangen, men jeg kan ennå huske hvor rasende far ble da hun fortalte ham om sin omvendelse.

”Han vart så sint at han aldri mer skulle komme hemmat, men etter to – tre uker kom han ruslandes att.”

Han ville imidlertid ikke ha noe med pinsevevnene å gjøre, men han holdt seg til kirken. Selv om han sjelden eller aldri var der, så regnet han seg som kirkegjenger.

Da jeg senere reiste ut som evangelist for pinsevevnenne var det fryktelig hardt for ham. Da gikk det på æra løs. Men da jeg noen år senere dro ut som misjonær, så var det helt annerledes. Det var nok mer status for ham, men det er jo samme sak – for både evangelisten og misjonæren tjener den samme Gud, og begges arbeid er like verdifullt, sier Anna.

Et gryende misjonskall

Anna fikk oppleve den store lykke og privilegium det var å få vokse opp i et hjem, innhegnet av morens forbønner. Pinsemenigheten på Ådalsbruk var en aktiv menighet i nærmiljøet, og den lille jenta vokste opp med evangeliet, sang og musikk, og i sentrum sto Jesus, både i hverdagslivet hjemme, og i menigheten.

Fra sine tidligste barneår lærte hun de kristne livsverdiene å kjenne, og hun var ikke så store jenta da hun bestemte seg for å høre Jesus til. Som 12-åring sto hun fram og ønsket å bli døpt i pinsemenigheten.

”Det skjedde noe helt spesielt med meg på denne tiden. Tankene mine begynte mer og mer å kretse rundt dette med misjon, og de mange folkeslagene som ikke hadde hørt evangeliet. Jeg kan ikke forklare det på annet vis enn at Gud la ned det frøet som etter hvert skulle modnes til et misjonskall.

Det var ufredstider i landet og vi var okkuperte av nazistenes. De nye makthaverne likte ingen former for forsamlinger, og rundt om i Norge ble mange bedehus og menighetslokaler beslaglagt. Men på forunderlig vis fikk vi beholde det lokalet vi leide på Løten.

Selv om det ble vanskeligere å drive med kristen virksomhet, så klarte ikke Hitlers soldater å stoppe den Hellige Ånd og Herrens verk. Og mens krigen raste på sitt verste rundt i Europa hadde jeg en helt spesiell opplevelse en dag i 1944. På et bønnemøte var det som om Guds Ånd plutselig fylte hver eneste fiber i kroppen min, og det ga mitt kristenliv en helt ny dimensjon”, forteller Anna.

Det var skjedde en innvendig revolusjon, og jeg ble mer og mer bevisst om at Jesus hadde en oppgave som var tiltenkt meg. En helt spesiell oppgave. Hele tiden kretset tankene mine om å få være med å vitne for andre. Fortelle dem om det fantastiske som skjedde i mitt eget liv. Men - hvordan er det ikke? Vi er ikke alltid villige til å bli villige, og Herren må iblant jobbe mer med noen av oss. For min del hadde jeg vanskelig å forsone meg med tanken om at Gud skulle kalle nettopp

meg – Anna Pauline Strømsrud - til tjeneste for seg. Nei den tanken var egentlig for svimlende. Han måtte sende noen som var mer skolerte”, sier hun og lar tankene gli mange år tilbake i tid. Anna tar etter hvert – som den eneste i søskenfloken realskolen på Hamar, og fikk dermed videregående utdanning.

I menigheten hørte hun titt og ofte rapporter fra evangelister og misjonærer, men hun klarer liksom ikke å falle helt til ro. Hun går lenge og forsøker å finne ut veien videre. For liksom å døyve den indre uroen forsøker hun seg med litt av hvert.

En periode jobbet hun på butikken, men trivdes ikke noe spesielt godt med dette. Deretter forsøkte hun å

jobbe på aldershjemmet, men fant snart ut at heller ikke dette ga henne den indre roen som hun så inderlig lengtet etter. Dermed fortsatte hun med å ta mer utdanning. Blant annet som barsel- og spedbarnspleier. ”Jeg forsto ikke at Herren hadde helt andre oppgaver som var tiltenkt meg. Flere år senere opplevde jeg at jeg fikk god bruk for nettopp denne utdannelsen. Den var en del av Herrens plan med mitt liv.

Samtidig som jeg virret fram og tilbake mellom de ulike yrkene begynte kampen i mitt indre. Jeg følte at jeg ble trukket i flere retninger og til slutt så var jeg så fortvilet at jeg også mistet hjertefreden. Den som har vært i samme situasjon vet hvor forferdelig denne tilstanden er, hvordan man blir spist opp innvendig. Verken kropp eller sjel finner ro noe sted. Heldigvis kom den dagen da jeg fikk legge livet mitt helt og fullt på Herrens alter.

Nå forsto jeg at det var Herren som hadde jobbet med meg hele tiden. Jeg kan ikke beskrive den freden og den vidunderlige gleden som gjennomstrømmet meg i det øyeblikket jeg sa ja til å reise ut med evangeliet. Men foreløpig var jeg bare i startgropen. Det var nå Herren skulle utruste meg til den tjenesten han hadde planlagt for meg. Jeg visste lite om hva Han hadde for planer, men jeg var helt sikker på at Han hadde den fullstendige oversikten, og foreløpig fikk jeg hvile i dette,” sier hun.

Elev ved bibelskolen

I 1951 begynte hun som elev ved bibelskolen i Filadelfia Oslo. Denne perioden var med på ytterligere å istandsette henne til tjeneste, og de første

puslebrikkene begynte sakte men sikkert å falle på plass.

Dyktige bibellærere underviste i Guds ord, om tjeneste, om kall, helligjørelse, og ikke minst var misjonsarbeidet, Guds rikssak, et sentralt tema.

Hadde Anna tenkt seg en framtid som evangelist på hjemtraktene, eller som misjonær i Afrika, eller andre steder i utlandet, så måtte hun nå justere inn kursen mot et annet virkefelt.

For etter hvert blir det klart at det er verken de frodige Hedemarksbygdene, eller jungelen i Afrika som skal bli arbeidsplassen hennes – nei det er det værharde og barske Nord-Norge som Herren har tiltenkt henne som virkefelt.

Til det værharde nord

21 år gammel ankommer hun en kald vårdag Kaldfarnes – ytterst ute i havgapet på Senja - med dampbåten fra Harstad. Med Spedbarnsskolen og Bibelskolen som ballast klyver hun i land.

”Jeg var nok selv som et lite spedbarn i Guds familie. Jeg hadde ikke vært noe særlig hjemmefra tidligere, og det var ikke fritt for annet enn at hjemlengselen ble veldig nærgående da jeg sto på kaia med koffertene mine. Jeg kjente ikke et eneste menneske på stedet. Utenom en person. For heldigvis hadde Gud i sin store visdom, og i god tid forut også ”plassert” en annen evangelist på det samme stedet. Det var Antonette Medby, eller Netta som hun bare ble kalt.

Vi hadde truffet hverandre på Bibelskolen og blitt godt kjent med hverandre der. Hun var eldre enn meg, og på den tiden var det ganske vanlig at de yngre evangelistene ble sendt ut sammen med de som var eldre, og som hadde mer erfaring. Netta ville at jeg skulle reise sammen med henne, og nå sto vi altså på ”tjenestestedet” vårt. Netta var fra Kaldfarnes, så hun var virkelig på hjemmebane. For meg var alt annerledes.

Ikke var det vei her, det var langt mellom husene, og ikke hadde jeg penger til å reise hjem igjen heller. Så det var bare å stå sette seg. Dessuten var jeg jo en liten brikke i Guds store plan, og Han hadde lovet å sørge for meg. Jo, mer jeg tenkte disse tankene, jo lettere ble situasjonen.

Inni meg kjente jeg at noe av barndomsvisjonen min om å bli misjonær, begynte å gå i oppfyllelse.

Nå sto vi altså sammen, og foran oss lå oppgavene i det værharde nord. Vi hadde allerede funnet tonen sammen på Bibelskolen. Med ukuelig pågangsmot tok vi fatt på oppgaven. Begge var vi tent i brann for evangeliet, og jeg tror ikke det var noe som kunne stanse oss,” sier Anna.

”Det var en liten flokk troende på stedet der, og nå hadde de bygd litt på bedehuset og fått gjort klar en liten leilighet.

Senere ble jeg også en god venninne med en ung dame på min egen alder, Kitty Midgard. Og takket være vennskapet med henne, og Netta, ble den første tiden noe lettere å komme gjennom.

Selv om jeg hadde gått på Spedbarnsskolen og Bibelskolen, og hadde bodd hjemmefra i noen korte perioder, så var det helt annerledes å komme opp hit. Tidligere hadde jeg bare kunnet sette meg på toget når hjemlengselen ble for stor. Men nå var det langt fra så enkelt.”

I begynnelsen sleit Anna med beskjedenhet. Hjemme i menigheten på Vallset kjente alle hverandre - nå måtte hun stadig stå foran nye forsamlinger å tale. Det var ofte en vanskelig utfordring, og mang en gang ønsket hun seg et hull i gulvet. Bare for å gjøre samme erfaring som andre – det hullet er aldri der når du trenger det.

Det var slett ikke enkelt for den unge bondejenta å komme til denne værharde plassen i nord. Først etter to år begynte angsten å slippe.

Samtidig hadde nok denne tiden vært en god skole for henne. Anna innså mer og mer hvor avhengig hun var av Gud, og det brakte henne mang en gang innfor Herrens trone i bønn.

Kanskje var det nettopp i disse timene det langsomt begynte å gå opp for henne at hun etter hvert skulle ut på et annet virkefelt - som misjonær.

”På Kaldfarnes var det ikke mer enn en liten kort veistump, og det eneste transportmiddelet var en liten rød lastebil.

Men vi hadde jo ”sjøveien” – og den ble flittig benyttet. Vi hadde en ganske stor robåt vi kunne bruke. Den kalte vi forresten for ”Duen”. Det var nok helt sikkert dem av ”sjøulkene” på stedet som ristet litt betenkt på hodet og syntes det var et litt underlig navn på en båt. For duen er jo ikke akkurat kjent som noen barsk sjøfugl.

Men har du tenkt på at det var en due som kom tilbake til Noa og arken. Den brakte jo med seg et godt budskap – en oljekvist. Det var det gode budskapet om Jesus - verdens håp - vi skulle bringe videre. Så vi synes navnet var et fortreffelig valg.

Vi hadde forresten en litt mindre båt som vi brukte når vi skulle komme oss ut til ”Duen” som lå på svai. Den kalte vi ganske enkelt for ”Dueungen”.

Så fikk heller de andre båtene rundt oss ha stolte navn som ”Albatross”, ”Havsulen” og ”Havørn”, og hva nå det het alle sammen.

Det var langt mellom boplassene her oppe, så det ble til at vi tok årene fatt og rodde rundt i de forskjellige fjordene, og evangeliserte pr. båt.

Men livet blant fiskerne på Senja var ikke noen ”dans på roser”. De levde av havet, og dets rikdommer. Men det var en stadig kamp mot elementene for å bringe fangsten i land, og mer enn en gang stirret fiskerne

døden i hvitøyet. Da var det som om de levde i et slags grenseland mellom tid og evighet.

Det var heller ikke alltid det ble noe fangst å bringe med hjem. Men de ga ikke opp av den grunn. De ”spyttet i nevene” og dro ut igjen.

Det var ikke bare det at det var et barskt og hardt klima her, men det åndelige klimaet var også hardt. Befolkningen var ikke så overvettets interessert i noe kristen virksomhet.

Men barna var derimot veldig interessert i at vi holdt søndagsskole for dem,” smiler Anna, og er for noen korte øyeblikk tilbake i nord.

”Det er faktisk ikke så lenge siden jeg hadde telefon fra en av de småguttene som var med på barnemøtene våre. Nå var han blitt en godt voksen mann, men han hadde aldri kunnet glemme det vi fortalte ham, og de andre barna om Jesus.

Jeg husker han tok en av en de beretningen vi fortalte om helt bokstavelig – da Johannes døyte Jesus. Allerede dagen etter forsøkte pjokken etter beste evne å døype katten min nede i sjøen. Den skulle jo vær så god å bli en god pinsevevn fortalte han.

* * *

”Som evangelister var vi ikke blant de som toppet landets lønnsstatistikk, og det var mang en gang tommere enn tomt i pengepungen.

Men jeg er helt overbevist om at Gud hadde nok sin egen måte å lære oss økonomi på. Her var grunnregel nummer en: Å sette vår lit til Herren – han som hadde kalt oss ut med evangeliet!

Det var slik det fungerte, og vi måtte lære oss tålmodighetens kunst – å stole på at ”Han er trofast som har kalt dere.” (*1. Tess. 5,24*)

Men iblant måtte vi nok trå til og ”hjelp” ham litt”, sier med et Anna med et godt smil.

”For å klare utgiftene hendte det iblant at vi måtte ut på sjøen for å fiske til mat og hushold. Dette skjedde med datidens åpne båter. Både Netta og jeg likte godt å være ute i friluft, og vi likte begge to å fiske. Derfor var det heller ikke noe stort problem for oss om vi måtte ro i bortimot to timer. Da kom vi såpass langt ut på havet at vi var ved gode fiskeplasser. Her ved begynnelsen av Ishavet var det et rikholdig spiskammers, med alle slags delikatesser fra havet.

Husker godt at vi uten problem kunne dra opp rundt 100 kilo med fisk. Da var vi godt fornøyde og samtidig hadde vi sikret oss mat for en god stund fremover,” forteller en entusiastisk Anna, som gjerne skulle tatt en slik fisketur igjen om ikke helsen hadde vært så skral.

Evangelistene ute på oppdrag med ”Dueungen” Netta ror, med Eva Løken i midten og Anna på aktertoften

Senjahavets Genesaret

De første årene var den eneste muligheten å ro for evangelistene. Men etter et par år fikk de installert en bensinmotor i båten. Motoren som var på fem hestekrefter gjorde at reisen nå ble noe sikrere og mindre strabasiøs.

”Plutselig var vi atskillig mer mobile enn noen gang. Nå rakk vi over større områder på kortere tid, og virksomheten kunne intensiveres

Selv om båten ikke var noen ”oseandamper” så hadde vi en kjekk ansvarsfordeling om bord. Det var Netta som var styrmann, mens jeg skulle være maskinist. Og det gikk veldig greit.

Men Senjahavet kan virkelig være lunefullt. Det ene øyeblikket kan det være flatt, og speilblankt hav, mens det i neste øyeblikk kan blåse opp og bli både krevende og farefullt. I slike situasjoner er det om å gjøre å utvise godt sjømannskap.

Jeg husker godt en gang da vi var riktig ille ut. Vi hadde vært i Gryllefjord for å handle. På godværsdager så var dette en tur på rundt tre timer. På hjemveien kom vi forbi en plass som ble kalt for Kjerringberget. Her var det en bestemt plass, like utenfor noen lumske skjær, som var regnet for å være en usedvanlig god fiskeplass.

Været var godt, og vi hadde alltid med fiskesnørene om bord. Det ikke langt fra tanke til handling. Nå skulle fiskelykken prøves. Motoren ble slått av, vi dregget opp og snart var snørene på vei nedover i dypet.

Det var utrolig godt med fisk her, og vi ble ivrigere og ivrigere for hver sprellende fisk vi halte over ripa.

At det hadde begynt å blåse opp rundt oss hadde vi ikke merket noe til. Vi ble først oppmerksomme på at været hadde forandret seg da de store bølgene kom rullende mot båten.

Det var på høy tid å avslutte fisket, og se til å komme seg hjemover igjen. Til vår store forskrekkelse ville ikke motoren starte. Uansett hvor mange ganger jeg forsøkte å sveive – den var like gjenstridig.

Båten hadde gått fint hele dagen og bensin hadde vi mer en nok av.

Raskt begynte vi å drive mot de farlige skjærene. Vi så hvordan bølgende ble knust mot de skarpe kantene og skumsprøyten sto høyt til vær. Vi kom nærmere og nærmere for hver bære. Vi sveivet og sveiet, gråt og ropte ut vår nød og redsel.

Jeg tror aldri at jeg har skrudd ut noen tennplugger så fort som jeg gjorde nå. Fikk rensset pluggene i løpet av noen sekunder. Nye forsøk på å starte var helt forgyeves, og skjærene var nå faretruende nær, samtidig som vinden hadde øket til kuling og pisket opp havet rundt oss. Jeg kjente at panikken var i ferd med å sige inn over meg.

I noen korte sekunder følte vi oss i samme situasjon som disiplene da de var i havsnød på Genesaretsjøen. Jeg er helt overbevist om at de følte den samme redselen og hjelpeløsheten den gang, som vi gjorde nå. De var riktignok på Genesaretsjøen, mens vi var ute på Senjahavet. Geografisk uendelig langt fra hverandre. Men vi hadde den samme korte avstand til den ”Himmelske Sjøredningstjenesten”. Bare en kort bønns avstand.

I sterk konkurranse med den hylende vinden ropte jeg ut min nød til Jesus:” Kjære Gud, i Jesu navn - nå må

du hjelpe oss. Berger du oss fra disse skjærene, skal jeg tjene deg resten av livet!”

Heldigvis – om stormen overdøver oss, så er det ingen storm på denne jorden som klarer å overdøve en sjels nødrops til Herren.

Sekunder før vi ble skylt inn på skjærene gjorde jeg et siste forsøk på å sveive i gang motoren. Til vår store glede startet den denne gangen, propellen gikk for full omdreining, og vi begynte langsomt å sige ut av de farefulle brottsjøene. Ut i tryggere farvann.

Jeg er ikke et sekund i tvil om at det var Gud selv, eller noen himmelske maskinreparatører som trådte til og overtok min jobb som maskinist denne ettermiddagen.

Men denne hendelsen kom til å påvirke meg resten av livet. Jeg hadde ikke noe valg, men ville nå gå den veien som Herren skulle stake ut for meg.

Jeg hadde gitt Gud løfter tidligere også, men nå følte jeg meg enda mer bundet til Herren og hadde ikke noe valg. Så når Gud ga meg marsjordre – ja da måtte jeg bare gå.

Gud er forunderlig god

Anna Strømsrud er som et stort oppkomme av beretninger om Guds godhet. For henne er ikke dette noen teorier hun har lest, eller referanser til hva andre har opplevd. Nei – Anna har selv opplevd Guds nærhet i sitt eget liv. Mer enn en gang har Herren med all tydelighet vist at han er opptatt av hvert enkelt menneske. Han hadde sine øyne på Anna, selv når hun følte at Han ikke var i nærheten.

”Det var omtrent slik som det er skrevet i den lille fabelen om fotsporene,” sier hun, og peker bort på veggen i den lille stua hvor vi sitter og samtaler. Der, blant mange bilder fra misjonsmarken, henger den synlig for alle og enhver – epistelen om ”Fotsporene”.

”En mann som hadde tatt farvel med sitt jordiske liv, sto framfor sin Gud. Og sammen gikk de nå gjennom mannens liv, og alt han hadde lært i livets skole.

Da ble mannen plutselig oppmerksom på en merkelig ting. Når livet hadde vært lyst og godt, og når alt fortonte seg lett, kunne han se to fotspor i sanden. Og ut av dette skjønnte han at Gud hadde holdt ham med selskap.

Men i livets vanskeligste stunder, når det var tungt å komme gjennom hverdagen, og alt håp synes ute, ja da var det bare ett fotspor.

”Hvorfor lot du meg være alene når jeg behøvde deg som mest, Herre” spurte mannen anklagende.

Da var det at Gud så på ham med et mildt blick og svarte:

Du misforstår mitt barn. Det er sant at jeg gikk ved siden av deg og viste deg vei når livet var lyst å leve.

Men da ditt liv var som aller vanskeligst – da løftet jeg deg opp i mine armer - og bar deg..”

Været er et ustadig element oppe i Troms. Og når det først slår om så kommer gjerne uværet som sluppet ut av en sekk.

Mer enn en gang fikk vi føle naturkreftene på kroppen. Det ville være løgn om jeg sa at jeg ikke var redd. Både Netta og jeg var livredde når uværet satt inn med full styrke. Vi torde ikke gå og legge oss, men satt i stedet oppe. Jeg vet ikke hvem som skalv mest. Om det var oss to vettskremte evangelister, eller om det var vindusrutene som holdt på å blåse i filler.

Vinterstormene var nok de verste. Jeg husker en gang da vi var ute for å hugge ved. Vi måtte jo ha noe å fyre med for å holde varmen. Og veden måtte vi pent hugge selv. Mens vi holdt på med dette ble vi overrasket av en kraftig storm.

Når naturkreftene spiller opp sine muskler blir vi mennesker som noen små hjelpeløse kryp. Det var omtrent umulig å puste i de kraftige vindrossene, og vi måtte bare se til å komme oss i le bak en diger stein, slik at vi kunne puste normalt. Da var det godt å kunne sukke opp til ham som både vind og bølger er lydige.

Men jeg husker at vi kom oss velberget hjem, med både kjelken, øksen, veden, og åndedrettet i god behold,” humrer Anna.

* * *

Etter noen års virksomhet på Senja begynte hjemlengselen å nage i henne. Men hun var ikke noen økonomisk velbeslått dame, og hadde beint ut sagt ikke fem øre å reise hjem for. Lik den mismodige profeten Elias syntes hun veldig synd på seg selv.

Hun satt riktignok ikke under en gyvelbusk i stekende sol ute i ørkenen, men gikk i stedet og ruslet nede i fjæresteiene på Senja. Mens hjemlengselen ble sterkere og sterkere for hvert skritt hun tok, syntes avstanden til himmelen å bli lenger og lenger. Det var som om bønnene hennes var mer eller mindre bortkastet.

Det var lavvann denne dagen og den tørre tangbunnen strakk seg langt utover. Med ett får hun øye på noe grønt som var skyllet opp på en stein langt der ute. Som i et øyeblikk slipper mismotet taket i henne og hun langer i vei utover det beste hun kan. For hver meter hun kommer nærmere får hun visheten om at det er en pengeseddel som ligger der. Og ganske riktig. En våt, grønn femtilapp har blitt skyllet opp på steinen. Hvor den har kommet fra har hun til dags dato ikke noen formening om. Men hun er ikke i tvil om at det var Herren selv som sendte henne denne hilsenen i form av en femtilapp.

Nå hadde han altså av alle ting lagt den til tork på en stor stein i vannkanten. Ikke hvilken som helst stein eller hvilken som helst vannkant. Nei, han hadde plassert den nettopp der den skulle være - i fjæra på Senja. Som en hilsen fra den himmelske verden til en mismodig Herrens tjenerinne. Det var akkurat det beløpet hun trengte til reisen.

Verken mer eller mindre. Dermed ble det en liten velfortjent pustepause for den unge evangelisten.

”Jeg vet ikke hvem som smilte mest denne dagen, om det var meg eller Vårherre. Men jeg tror helt bestemt at Gud smiler godt av oss iblant,” fastslår Anna.

”Tenk bare på hvor fantastisk denne hendelsen var. Kan det vel tydeligere vises hvilken omsorg Jesus har for

sine barn? Også i vårt hverdagsliv. Her kom han meg i møte på en slik håndfast måte,” sier Anna

”På denne tiden var Afrika ”i skuddet” som misjonsmark og jeg hadde mang en gang tenkt meg en framtid som misjonær i et afrikansk land, men nå sto jeg altså her i Nord-Norge.

Jeg forsto det nok ikke så godt den gang, men i ettertid har jeg mer og mer forstått hva de i menigheten min mente med sine velmenende råd.

Jeg var ung og trengte så absolutt litt mer erfaring fra Norge, og derfor ble det altså Senja. Du kan si jeg fikk hele ni års forskole for den oppgaven som jeg senere skulle brukes til.

Det ble nærmest som en yrkesskole med misjonslinje. Noen vil vel kanskje si at det var i lengste laget, men jeg var så dum og grønn at jeg trengte alle disse årene,” sier hun med en god latter.

Nord-Norges-evangelistene Netta og Anna

En indre uro

I 1958 er hun nok en gang på plass som elev ved bibelskolen. I lengre tid har hun kjent en uforklarlig uro inni seg. Og sent på natten – den 24. september skjer det noe merkelig i det lille soverommet hennes. Det var som om Jesus selv kom på besøk i de stille nattetimene. ”Jeg husker det som om det var i går,” forteller Anna. Det er ikke mulig å forklare det, men det var som om Jesus talte direkte til meg – uten at han brukte stemmen. Budskapet var helt krystallklart – jeg skulle bryte opp, og reise til indianerne i et land langt borte.

Til Paraguay – et land jeg knapt nok hadde hørt om. Jeg visste at det lå en eller annen plass i Sør-Amerika, men det var også alt,” sier hun med et smil.

”Det ble en lang natt. Tankene virvler rundt og rundt, og jeg var fylt av både tvil, spenning og forventning over hva Herren hadde i vente for meg. Det ble mange timer i bønn denne natta.

Utpå morgensiden var det som om jeg ble fylt med en spesiell trygghet, og jeg kunne løfte blikket opp mot himmelen og med oppriktighet si: ”Herre, her er jeg. Send meg dit.” Nå var loddet kastet og jeg begynte på neste etappe på veien mot misjonsmarken

Det var rart at det skulle bli Paraguay. Men Guds stemme hadde helt tydelig kalt meg fra det ytterste Nordishavet til et land i tropene på den andre siden av kloden. Også meg da!

Det var jo det som var så underlig. Jeg hadde slett ikke så mye utdanning å reise ut på misjonsmarken med. Jeg hadde riktignok fullført realskolen, men gymnaset hoppet jeg av før jeg fikk tatt noen eksamen. Og Anna som er en flittig skribent av dagbøker noterte følgende:

”Jeg har ikke sovet i hele natt. En indre uro så stor har holdt meg våken. Jeg vet ikke, men kanskje min tid i Nord-Norge snart er forbi. Misjonskallet er blitt så levende og lengselen ut til den store verden blir stadig større.

Jeg har vært veldig i tvil om stedet som kallet skal lede meg til, men det er ett land som igjen og igjen dukker opp i mitt indre.

Det er Paraguay i Sør-Amerika. Jeg kan ikke forstå hvordan jeg skal komme meg dit. Men er kallet fra Herren, så vil Han vel også legge alt til rette for meg. Kjære Jesus, hjelp meg og gi meg råd om dette.”

”Før jeg forela planene mine og kallet for Misjonskontoret, søkte jeg meg inn på en misjonsskole i Örebro, for å få litt mer utdanning.

Noen dager senere oppsøkte jeg Misjonskontoret. Det var Gunnerius Tollefsen som var misjonssekretær på den tiden, og som var på kontoret da jeg kom og la fram planene mine.

Jeg fortalte ham om kallet mitt, og fortalte litt om de årene jeg hadde vært i Nord-Norge som evangelist.

”Ja - da behøver ikke du noen misjonsskole, bare reis ut du,” var Tollefsens kontante svar.

Han konkluderte med at jeg hadde hatt forberedelseskurs godt nok etter nærmere ni år på Senja, sier Anna med et smil.

”Jeg hadde fått plass på sykepleierskolen på Betanien, og skulle ta denne, men på grunn av Bergljot Nordmoens sykdom ble min utreise fremskyndet. Dermed fikk jeg ikke fullført sykepleierutdannelsen.

Nå måtte jeg forberede meg til denne oppgaven, og jeg forsto ganske snart hvor viktig det var å kunne språket. Spansk, som ble brukt i Paraguay, var et ukjent språk for meg, men det viste seg at jeg kunne starte på et korrespondansekurs i spansk.

Samtidig ble kallet bekjentgjort i Korsets Seier: Og her skriver hun bl.a.:

”Jeg er veldig glad for at jeg nå kan få gjøre mitt misjonskall til Paraguay kjent i Korsets Seier.

Det var ikke lett å rive seg løs fra Senja, og tanken på å reise fra Norge og ut i det ukjente nesten skremte meg. Men Gud har løst alle bånd, og nå ser jeg med glede og forventning fram til den dagen da jeg kan få reise ut til det folket som Herren har kalt meg til.”

Men det var også en rekke praktiske ting som måtte ordnes. Ikke minst måtte det ordnes med underhold for den nye misjonæren. Hjemmemenigheten hennes, Betel Vallset hadde gitt henne de beste anbefalinger da hun reiste ut som evangelist for ni år siden. Med stor glede hadde de fulgt hennes arbeid nordpå, og sett hvordan Gud stadfestet hennes kall.

Når hun nå bekjentgjorde sitt kall til Paraguay var det med stor sorg menigheten måtte konstantere at de ikke maktet å stille seg som hennes utsendermenighet på grunn av andre forpliktelser de hadde påtatt seg.

Men når en dør er stengt, så er ikke Jesus rådløs - Han finner andre utveier. Slik var det også i Annas tilfelle. Hun begynte å virke i de øvre Telemarksbygdene, og her åpnet det seg nye muligheter når det gjaldt hennes underhold. Det ble menigheten Eben-Ezer i Lårdal som i menighetsmøtet den 29. oktober 1959 vedtok å stille seg som utsendermenighet. Eben-Ezer i Dalen stilte seg

som støtteменighet, sammen med Betel, Vallset. Dermed kunne Anna fornøyd konstantere at det var lagt et økonomisk grunnlag for hennes misjonærtjeneste.

Ute i Paraguay fikk Bergljot Nordmoen høre nyhetene om at en ny misjonær var i anmarsj, og sammen med de to andre misjonærene, Gunvor Johansen og Ruth Kjellås, gledet hun seg til å få forsterkning. På denne tiden var Bergljot svært syk, så det var et skrikende behov for forsterkninger ute i feltet.

I et brev hjem skriver Ruth Kjellås at det er tusener av indianere ute i skogene, og det ser ikke ut til at det er noen som vil gå til dem. Og hun avslutter brevet med: ”Her er det i sannhet muligheter til å bryte nytt land.”

Nå var en god virksomhet etablert, og arbeidet var i god gjenge, men det trenges flere medarbeider, og nå kom altså bondejenta Anna fra Løten.